

ЩО НАС ОЧІКУЄ

1

«Так чи інакше все стане зрозуміло, все стане на свої місця, вишикується в єдину красиву схему, ніби мереживо. Стане зрозуміло, навіть якщо все це було потрібно, бо все буде правильно».

Льюїс Керролл. «Аліса в країні див»

Медицині відомі два ступені шоку. При першому, порівняно легкому, людина, прийшовши до тями, запитує: «Де я?» При важкій формі, вона втрачає не тільки уявлення про час і простір, але й про власну особистість і, повертаючись до притомності, задає питання: «Хто я?»

Становище, в якому перебуває людство, відповідає саме другому ступеневі шоку. Серед людей дедалі частіше звучать запитання: «Хто ми? Хто ми насправді? Що нас очікує у XXI сторіччі?».

Остання чверть XIX сторіччя була періодом райдужних надій всього людства на майбутнє благополуччя, прогрес науки й техніки, гуманізацію всього суспільства, зміцнення права, культури, моральності. До думки інтелігенції прислухалися народи й уряди держав. Демократичний рух швидко набирив сил. Виникла соціал-демократія. Робітники ставали членами парламентів. Порівняно з XVIII сторіччям це був величезний стрибок на шляху соціального розвитку. Здавалося, міне сто років і народи світу об'єднаються в сім'ю цивілізованих держав.

Однак XX століття почалося під гуркіт гаубиць Першої світової війни. Прогрес науки і техніки обернувся отруйними газами, бойовими літаками, дредноутами і танками, мільйонами загиблих. Наступний короткий і напружений мир змінився новою всесвітньою бійнею. Вперше народи воювали не за перехідні політичні процеси, а за виживання. Трагізм подій Другої світової війни оголив усі жахи глобального тоталітаризму, а розвиток військової техніки (аж до створення ядерної зброї) показав наскільки ламким і ненадійним є наш світ, наскільки беззахисною є наша планета.

Технічна могутність, з якою людство увірвалося в XXI сторіччя, створила на планеті для гомо сапієнса особливі умови, коли подальше існування людства винятково залежить від його моральності. На жаль, диспропорція, що намітилася між фаховим інтелектом суспільства та його гуманітарним інтелектом, сигналізує, що гомо сапієнс не спроможний належним чином розпорядитися своїми науковими і технічними досягненнями. Чому таке стало можливим? Адже здавалось би кілька тисяч років цивілізації – достатній термін, аби людство зробило правильні висновки і не повторювало минулих помилок, зрозуміло закони реального світу і не йшло всупереч їм.

Томаса Мора, Томазо Кампалеллу та їхніх послідовників об'єднувало те, що вони відхрещувались від біологічної сутності людини, протиставляючи їй або християнське світосприйняття, або класове. Насправді ж усі ті, хто досягав вершини ієрархічної драбини, з більшим бажанням віддавалися задоволенню своїх домінуючих фізіологічно-біологічних нахилів, залишаючи пастві нести хрест обмеження плоті й класової самосвідомості.

Нехтування біологічними засадами природи людини, чим, до речі, найбільше грішать матеріалісти, призводить до гірких розчарувань, і всі спроби створити нову люди-

ну тільки шляхом соціальної революції, а також за допомогою «наукових» підходів, що ґрунтуються на класовій боротьбі й благих побажаннях соціальних утопістів, нічого, крім шкоди, не принесли.

Наївні мрії про те, що людина коли-небудь перетвориться на соціального янгола, не мають жодних підстав.

Кінець першої чверті XXI століття став критичним періодом в історії людства. Доля гомо сапієнса і доля середовища існування людської цивілізації зависли на волосинці. Образно кажучи, майра Агропа приготувала ножиці, щоб перерізати нитку нашого життя. Цивілізація зараз стоїть перед вибором: або стати якісно новою системою, або піти в небуття, знищивши все живе на одній з планет Усесвіту.

Слід згадати, що дві або й більше тисячі років тому людина інтуїтивно передбачила таку ситуацію і створила пророцтва Апокаліпсису. Підсвідомо відчувала, що в якомусь основному принципі організації суспільства допущена помилка, яка згодом в ході еволюції може призвести до загибелі нашого світу і створенні нового, заснованого на ціл-

ком інших принципах і засадах.

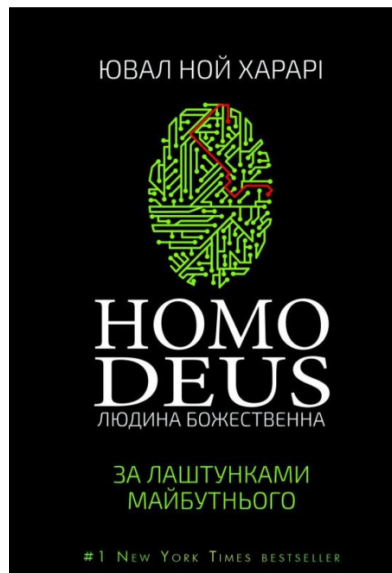
Давні передбачення футурологів, що людина майбутнього стане агресивнішою, дістало підтвердження з початком повномасштабної війни Росії проти України.

Постає питання: як дійти до розуміння першопричин, витоків нинішньої кризи, спровокованою російською агресією, яка мало не щодень дедалі виразніше набирає обрисів планетарної, і яка, ймовірно, може завершитись велетенською катастрофою?

Як знайти і нейтралізувати небезпечний «тригер», який спровокував ланцюг різноманітних детонацій (мілітарних, суспільних, культурних, економічних), створивши реальну загрозу для долі цивілізації?

Політичних, історичних, соціальних, економічних пояснень російсько-української війни чимало. Та всі вони далеко не вичерпно і не цілком переконливо аргументують її першопричину.

Виникає потреба/сенса спробувати зрозуміти вчинки і діяння агресора, виходячи передусім із розуміння природи мозку людини, її біологічної сутності. Бо гомо сапієнс, на жаль, не спромігся зробити правильні висновки щодо причин і наслідків Першої і Другої світових воєн – майже одразу після ліквідації нацизму на планеті послідувала низка локальних військових конфліктів.

Неандерталець, як ймовірний предок гомо сапієнса, мав доволі розвинений мозок, який від мозку сучасної людини майже не відрізнявся за розмірами. У неандертальця, судячи з його черепа, були добре розвинені скроневі й потиличні частки, що підтверджує факт здатності сприймати інформацію – звукову та візуальну, а, отже, володіти здібністю до навчання. Однак лобові частки були слабо розвинені. Їх відсутність або пошкодження роблять людину нетерпимою до інакодумання – у лобових частках містяться так звані центри толерантності. Завдяки цьому апарату стримування агресивності людина створила племінні об'єднання, перетворившись у соціальну істоту. Однак за своєю природою людина залишилась передусім істотою біологічною, з усіма притаманними їй традиційними/спадковими/набутими вадами й достоїнствами, з цілим спектром інстинктів.

Про морфологічну схожість людини з приматами, яка послужила Дарвінові для розробки його теорії, наразі не йдеться. В людині міститься дуже багато від мавпи у власне психологічному аспекті, в поведінці. Якщо порівняти поведінку зграї мавп і сучасної української політичної, чиновницької та олігархічної братії, то можна знайти багато спільного. Ті ж сваволя, хамство і зарозумілість вгорі й те ж догідництво знизу.

Сто років тому шведський державознавець і географ Рудольф Челлен висунув цікаву концепцію «держави як органічної форми життя». На його думку, **держава – це живий організм, своєрідне квазі-біологічне утворення, яке розвивається за біологічними законами самозбереження, зростання, бажання домінувати.** Тут і міжвидова боротьба (за Дарвіном), і прагнення одних соціальних груп до панування над іншими всередині націй – англійський соціолог і публіцист Уолтер Беджгот вважав основними соціальними законами прагнення одних націй панувати над іншими.

Отже, спрацює суто біологічний чинник, чи діють і даються взначі інші фактори? Людина – біологічна істота, і їй притаманні всі вади, бажання, емоції, інстинкти, що випливають з її біологічної природи. Позбутися їх неможливо, як неможливо змінити біологічну природу. Але в людини є ще розум, і цей розум повинен знайти той єдиний шлях розвитку, що гарантував би їй самозбереження і як людині – істоті біологічній з усіма її бажаннями, і як носію розуму.

Потенція до виникнення розуму закладена у витоках матерії, і розум – це лише форма вищої організації матерії, коли матерія немовби починає пізнавати сама себе.

«Світ, безмежно різноманітний і безмежно протяжний у часі і просторі, і є Я, нікчемно мала частинка цього Світу. З'явившись на мить на вічній арені буття, вона намагається зрозуміти, що таке Світ і що таке свідомість, яка включає в себе весь Всесвіт і сама назавжди у нього включена. Початок речей збігає в безмежну далину зниклих часів; їх майбутнє – вічне чергування в загадковому калейдоскопі часу. Їх минуле вже зникло. Куди? Ніхто цього не знає. Їх майбутнє ще не настало, ідог зараз також немає. А сучасне? Це вічно зникаюча межа між нескінченним, уже не існуючим минулим і нескінченним, ще не існуючим майбутнім... Мертва матерія ожила і мислить. У моїй свідомості відбувається таїнство: матерія здивовано розглядає сама себе в моїй особі. У цьому акті самосвідомості неможливо простежити межу між об'єктом ні в часі, ні в просторі...» (Роберто ді Бартіні, авіаконструктор).

І в цьому велетенському Світі самоорганізовувальних систем дивовижним чином сусідять дві несумісні підсистеми – Росія та Україна. Ось як характеризує Росію істо-

рик та етнолог Лев Гумільов: *«Росія – самостійний суперетнос, який виник на 500 років пізніше від західноєвропейського, у XIV столітті. Ми і західноєвропейці завжди цю відмінність відчували і «своїми» одні одних не визнавали. Якщо ми на 500 років молодші, то хоч би як вивчали європейський досвід, не зможемо зараз досягти добробуту і звичай, характерних для Європи. Наш вік і рівень пасіонарності передбачають зовсім інші імперативи поведінки. Звісно, можна спробувати «ввійти в коло цивілізованих народів», у чужий суперетнос. Але ціною такого поєднання буде відмова від вітчизняних традицій і подальша асиміляція».*

Сергій Кримський продовжує цю думку: *«Відірваність від Європи географічно не давала можливості предкам росіян на всіх етапах формування їхньої нації досить розвиватися технологічно, внаслідок чого кам'яний вік у Заліссі затримувався майже на тисячу років довше, ніж у решті світу. Предки росіян це користувалися кам'яними знаряддями виробництва у той час, коли в Києві вже сяяли на сонці золоті бані Святої Софії».*

Цікавими є міркування Джеймса Феллона, психіатра, нейробіолога, професора Каліфорнійського університету: *«Коли велика група людей багато років жила в рабстві чи тиранії, вона стане значно агресивніша і пасивніша. Для зміни на генетичному рівні потрібен потужний вплив зовнішнього середовища протягом щонайменше трьох поколінь. Тобто десь років 80. Щодо росіян – це 300 років кріпацтва й царської деспотії та 70 років радянського тоталітарного експерименту. В Росії утворився прошарок тих, хто мав бути або дуже агресивний, або дуже пасивний, щоб вижити в умовах гноблення. Це була раціональна для виживання стратегія. Це пояснює, чому росіяни вибрали сильну руку тиранії і зневажають м'якість демократії. Також – їхню агресивну щоденну поведінку. Коріння більшості росіян – з Азії. Це колишні кочівники, мисливці, грабіжники. Жили в добре структурованих великих групах із численним бюрократичним апаратом. Так було, наприклад, у монголо-татар. Водночас багато українців походять від пастухів і землеробів – миролюбних індивідуалістів, які можуть захищати себе, але не нападати, руйнувати і грабувати».*

2

«Важко жити без мізків?»

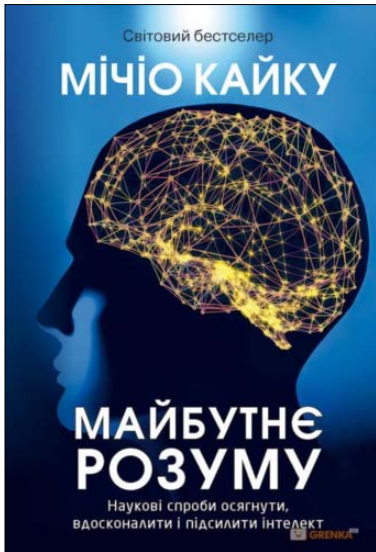
Файна Раневська, російська акторка

«Найгірший жарт, який може зіграти доля з розумною людиною – це поставити її в залежність від дурня»

Джакомо Казанова

2014 року побачив світ науково-популярний бестселер Мічіо Кайку «Майбутнє розуму». Всесвітньо відомий фізик-

теоретик захоплююче розповідає про людський Розум, який разом з Усесвітом є найскладнішою і найцікавішою загадкою Природи.

Читач довідується, що всередині людського черепа міститься понад 100 мільярдів нейронів і на кілька порядків більше нейронних зв'язків та ланцюжків.

У XIX столітті з'ясувалось, що природа мозку, його діяльність – електрична. Науковці зуміли відстежити еволюцію мозку гомо сапієнса – від мозку рептилій, до мозку савців і до людського мозку. Вчені дослідили призначення лімбічної системи у савців (необхідної для розрізнення ворогів,

союзників та противників), з'ясували призначення неокортексу, що керує вищою когнітивною поведінкою людини. У результаті були зафіксовані мільярди маленьких клітин – нейронів. Крім них у людському мозку є інші «деталі» – дендрити, аксони, синапси. Останні регулюють потік інформації. До синапсів можуть проникати нейромедіатори (особливі хімічні речовини – дофамін, серотонін, норадреналін), які змінюють потік сигналів, що відповідають за думки, емоції тощо...

Утім людина досі не збагнула, що таке Розум і як він функціонує. На різних етапах розвитку науки виникали різні моделі мозку – від «гомункулуса» до аналогій з комп'ютером та інтернетом чи навіть велетенською корпорацією.

Але хто керує цим «інтернетом» або «корпорацією»? Свідомість? А що таке свідомість? Яка її природа?

Мічіо Кайку сформулював таке визначення свідомості: «Свідомість – це процес створення моделі світу за допомогою численних петель зворотного зв'язку за різними параметрами (наприклад, за температурою, за місцем у просторі, часі, а також стосовно інших) задля досягнення якоїсь мети (наприклад, Пошуку партнера, їжі, сховку).

Та оскільки людині, на відміну від представників тваринного світу, притаманна властивість розуміти поняття «завтра», то, на думку Мічіо Кайку, людська свідомість – це «особлива форма свідомості, що створює модель світу, а тоді прогнозує її розвиток у часі, оцінюючи минуле, щоб змодельовати майбутнє; це вимагає взаємоузгодження й оцінки багатьох петель зворотного зв'язку, щоб ухвалити рішення й досягти якоїсь мети».

«Найбільше досягнення людського мозку – це його здатність уявляти об'єкти й епізоди, яких реально не існує, і саме ця здатність дає нам змогу думати про майбутнє. Як зазначив один філософ, людський мозок – це «машина передбачення, і «створення майбутнього» – це найважливіше з того, що він робить».

Мічіо Кайку дохідливо пояснює як мозок моделює майбутнє: «Людський мозок сприймає величезний потік сенсорної й емоційної інформації. Однак найважливіше – це змодельовати майбутнє, визначивши причинно-наслідкові зв'язки між подіями: тобто якщо станеться А, то ста-

неться Б. Якщо ж станеться Б, то це може призвести до В і Г. Так запускається ланцюжок подій і вешті-решиг утворюється дерево можливих варіантів майбутнього з численними гілками. «Генеральний директор» у префронтальній корі (відділ кори великих півкуль головного мозку. – О. Р.) оцінює кожний з цих варіантів і ухвалює оптимальне рішення».

Якщо підходити до інтелекту/розуму як до здатності ухвалювати рішення в умовах браку інформації, підмінюючи її «припущеннями», то властивості інтелекту ми помічаємо вже на початкових рівнях організації живих організмів. **Образно кажучи, розум – це здатність будувати припущення, які зменшують невизначеність.**

Навесні 1918 року знаменитий фізіолог Іван Павлов прочитав у Петербурзі серію лекцій про людський розум загалом і його російський різновид зокрема, навівши низку цікавих наукових спостережень: «У кожного розуму одне завдання – вірно бачити дійсність, розуміти її і відповідно до цього прямувати. Перша властивість розуму, яку я виявив – це надзвичайне зосередження думки. Мені здається, ми (росіяни – О. Р.) не схильні до зосередження, не любимо її, навіть ставимось до неї негативно. <...> Друга властивість розуму – це прагнення думки вступити у безпосереднє спілкування з дійсністю, оминаючи усі перешкоди і сигнали, котрі стоять між дійсністю і розумом, що її пізнає. Але ви бачите, до якої міри російський розум не прив'язаний до фактів. Він більше полюбляє слова і ними оперує. І це не кумедно, це жахливо! Це вирок російській думці, адже вона знає лише слова і не хоче торкатися дійсності. Російська думка геть не застосовує критики методу, тобто жодним чином не перевіряє сенсу слів, не йде за лаптунки слова, не любить дивитись на правдиву дійсність. <...> Що Росія зробила для культури? Які взірці вона показала світові? А люди ж вірили, що Росія протре очі гнилому Заходу».

Стислий етногенез «руських» геніально описав «руській» поет Пушкін: **«Раділа царіца в ночь не то сына, не то дочь. Не мишонка, не лягушку, а неведому зверушку».**

Російський історик, професор Європейського університету в Санкт-Петербурзі Євген Анісімов вважає, що **російський етнос, образно кажучи, народився недоношеним.** Майже до кінця XIX століття представники цього етносу говорили «ми мужики», не вживаючи етнонім «росіяни» щодо себе. У своїй праці «Історичне коріння імперського мислення в Росії» Євген Анісімов пише: «Для мене безсумнівно, що в Росії російська національна свідомість є свідомість імперська. Ігри зі словами «російський» та «руський» – словесне лукавство: «російське» сприймається як «руське» самими «руськими», та й іншими народами, мовами яких ці терміни перекладаються однаково. **Російська національна свідомість як цілісне явище, як комплекс різнопланових ідей та суспільних відчуттів в оцінці себе і сві-**

ту ще не відбулася, бо раніше, ніж росіяни усвідомили себе як націю, вони усвідомили себе імперією».

Читаємо у Ніколая Гумільова: «Будь-який мордвин, зирянин, мирянин, татарин, прийнявши хрещення, ставав росіянином. Візьміть список російських прізвищ у Миколи Баскакова. Які прізвища ордінського походження побачите – Кутузов, Суворов, Тютчев, Шереметєв і так далі». Так творилась «російсько-татарська з православним віросповіданням» країна. По суті – етнічна химера. А «там, де складається етнічна химера, накладання етнічних полів різноманітного ритму, з'являються антисистеми».

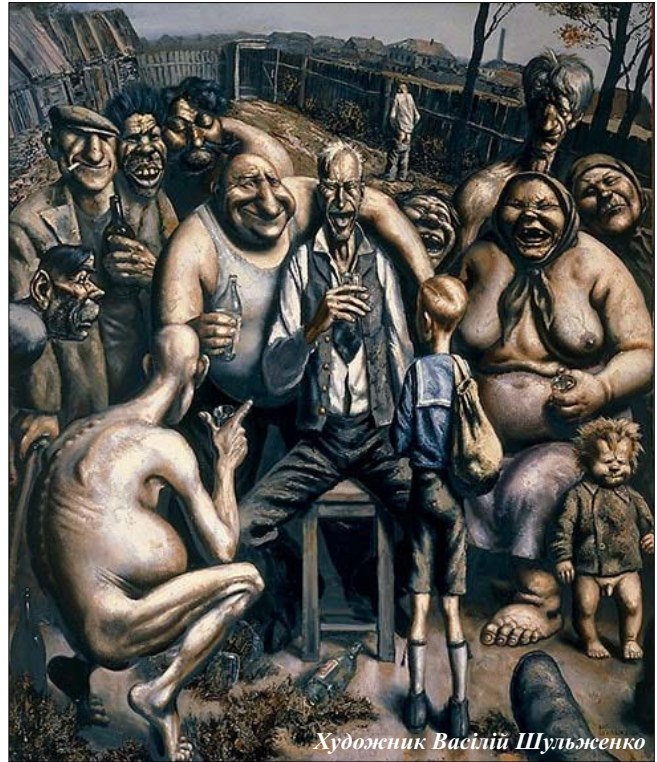
Лев Гумільов визначав етнічну антисистему як цілісність людей із негативним світосприйняттям. Вони прагнуть до спрощення систем, тобто до зменшення щільності зв'язків. Для антисистеми діє об'єднувальна установка: заперечення реального світу як складної і багатоманітної системи в ім'я якоїсь абстрактної мети.

Іван Павлов звернув увагу на те, що розум російської людини уникає потреби прискіпливо аналізувати реальний світ, натомість віддає перевагу словам. Характерною рисою російського мислення, яке різко відрізняється від мислення будь-якого європейського народу, є алогічність. Слід зазначити, що в Росії логіку почали викладати в гімназіях і вищих навчальних установах лише 1866 року. Тоненький прошарок еліти, здатної логічно мислити, був майже вщент винищений після большевицького заколоту 1917 року. До влади прийшла чернь, не обтяжена законами логіки й здорового глузду. Марксистський філософ А. Вечер-Щербович навіть доводив, що «здоровий глузд» – це буржуазне поняття з усіма впливовими наслідками...

Наприкінці 20-х минулого століття Йосип Сталін усвідомив, що СРСР потребує управлінців, здатних логічно мислити. Колишній гангстер викликав у Кремль професора Московського університету Валентина Асмуса і покаржавився філософові, що комісари «не вміють думати». Тому, мовляв, треба організувати курси логіки для червоних управлінців різних рівнів. Колись семінарист Джугашвілі вивчав логіку і розумів, що через брак правильного мислення людина неспроможна чітко сформулювати думку, плутається у висловлюваннях, суперечить самій собі. Сталін розумів, що засвоєння азів логіки важливе. Бо вона є своєрідним клеєм, що скріплює знання. Інакше кажучи, вчить навчатися.

Вже після Другої світової війни, помітивши на одному із засідань Ради міністрів, що члени уряду не чують одне одного саме через невміння вибудовувати думку, генералісимус ініціював повернення предмету логіки до шкіл. Однак 1959 року викладання логіки, як «буржуазної» науки, у середній школі припинили. Цей предмет був виключений з більшості програм вишів...

За останні сто років когнітивна антропологія, психологія, нейробіологія, та інші суміжні дисципліни пройшли величезний шлях. І дії та вчинки сучасних російських політиків і військових, поведінка цивільного населення лише підтверджують висновки, зроблені Іваном Павловим. Українці свого часу недалекоглядно дали «звіряткові» мову, культуру. У подальшому ці інтелектуальні «імпланти» спровокували появу «великої рускої культури», яка допомогла перетворити «звіряток» на звірів, нелюдей. Сама по собі так звана російська культура – це архаїка, дикунство, цивілізаційне дно, яке не потребує складних мисленнєвих конструкцій. Росіяни вбрали в себе все найгірше: невігластво, тупість, хамство, брехню. Причому пишаються цим. Про це свідчить (написаного пером не витягнеш і волом) мізерна частина європеїзованих утрофінів.

Художник Васілій Шульженко

«І знати не хочу звіроподібну пародію на людей, і вважаю для себе великим нещастям, що народився у такій державі, як Росія. Адже вся Європа, люб'язний, дивиться на РУСКОГО ледь не як на людожера. Адже ти не подорожував Європою, а ми в ній жили і не раз зазнали сорому, що належимо до дикої нації!» (літературний критик Васілій Боткін у розмові з поетом Ніколаєм Некрасовим).

«Російські – народ, який ненавидить волю, обожає рабство, любить пута на своїх руках і ногах, любить своїх кривавих деспотів, не відчуває жодної краси, брудний фізично та морально, століттями живе у темряві мракобісся, і пальцем не поворушив до чогось людського, але готовий завжди неволити, пригнічувати всіх і весь світ. Це не народ, а історичне прокляття людства» (Іван Шмельов, письменник).

«Іноді здається, що Росія призначена тільки для того, щоб показати всьому світу як не треба робити і як не потрібно жити» (П.Я. Чаадаєв, російський письменник, філософ).

Навіть архієрей Російської православної церкви, митрополит Іларіон, був не в захваті від характеру росіян: «У нашому національному характері переважає холуйство і холопство, похабство і кровожерливість, бузувірство і пияцтво».

Філософ Володимир Соловйов писав: «Російський народ... в особі значної частини своєї інтелігенції, хоч і не може вважатися формально божевільним, проте одержимий хибними ідеями, що межують з манією величі та манією ворожнечі до нього всіх і кожного. Байдужий до своєї дійсної користі та дійсної шкоди, він уявляє неіснуючі небезпеки і ґрунтує на них найбезглуздіші припущення. Йому здається, що всі сусіди його кривдять, недостатньо схиляються перед його величчю і всіляко проти нього зловмишляють...».

Не найкращим чином відгукувався про Росію один з відомих російських філософів Іван Ільїн (перенесенням його праху в РФ особисто опікувався Путін і навіть брав участь

у церемонії перепоховання): *«Росія – найгірша, до блювоти мерзенна країна у всій світовій історії. Методом селекції там вивели жахливих моральних виродків, у яких саме поняття Добра і Зла вивернуто навиворіт. Всю свою історію ця нація борсається у лайні і при цьому бажає потопити в ньому весь світ...».*

Природа за своєю сутністю перебуває за межами понять Добра і Зла, оскільки у своїй основі вона сумісна і моральна. Здійснивши гріхопадіння і скуштувавши заборонений плід Дерева пізнання, плід Добра і Зла, пізнаючи їх, людина, як особлива частинка Природи, вчиться творити Добро і Зло, вдосконалюючись у майстерності їхнього творення. Але це не стосується нащадків андрофагів, зосереджених винятково на творенні Зла, оскільки вони неспроможні представляти реально неіснуючі об'єкти та епізоди, не здатні думати про майбутнє і творити його.

«Принципова відсутність моралі у підсвідомості, у душі етнічного росіянина. Причому самі росіяни цього не розуміють – те, що вони аморальні у своїй сутності. У них відсутній ген моралі. <...> У жодному разі не можна підтримувати «російський» народ у їхньому бажанні підфарбувати, підрихтувати свою аморальну спільноту. Бо росіяни – це токсично. Так стверджують неросійські люди, які живуть усередині російського світу, а вони знають, що кажуть. Минуть роки, зміняться обставини. Але росіяни як були, так і залишаться аморальними, як мінімум і як максимум на користь цього свідчить багатовіковий досвід співіснування цивілізованого світу та Росії. Національна психологія змінюється лише надрадикальними заходами. А отже, небезпека нової крові та насильства з боку Росії залишиться, як завжди, найвищою, за будь-якого в них правління» (Борис Єременко, небайдужий росіянин).

Юрій Нестеренко, сучасний російський письменник-фантаст і публіцист, який живе в США, не без сарказму відгукнувся про свою батьківщину: *«Взагалі Росія – країна дивовижної, прямо-таки космічної гармонії: в ній огидно абсолютно все. Влада, опозиція, клімат, дороги, ЗМІ, економіка – жодна деталь не псує картини, виламуючись із загального стилю».*

Широкомасштабна російсько-українська війна, що почалася 24 лютого 2024 року, чітко продемонструвала світові, що росіяни – це нелюди, яким не шкода нікого та нічого, які готові вбивати, руйнувати та обкрадати. Оскільки більше нічого не вміють.

Контроверсійний Александр Солженіцин докладно описав сутність войовничого кацапа: *«Немає у цьому світі дрібніші, сволочніші і хамовіші особини, ніж кацап. Народжений у нацистській країні, вигодуваний пропагандою нацизму, цей виродок ніколи не стане Людиною. Його країна не має друзів – або холоу, або вороги. Його країна здатна лише загрожувати, принижувати та вбивати. І за збереження цього статусу Расею рядовий кацап готовий пожертвувати власним життям, життям своїх батьків та дітей, якістю життя власного народу. Воїстину: кацапи – звірі. Люті, кровожадливі, але... смертні».*

Не помилився у своєму передбаченні Фьодор Достоєвський: *«Народ, який блукає Європою і шукає, що можна зруйнувати, знищити тільки заради розваги».*

Вже знайшли підтвердження категоричного судження советського академіка Дмитрія Лихачова: *«Жодної особливої місії в Росії не було і немає! Не треба шукати жодної національної ідеї для Росії – це міраж. Життя з національною ідеєю приведе спочатку до обмежень, а потім виникне нетерпимість до іншої раси, до іншого народу та іншої релігії. Нетерпимість обов'язково призведе до терору. Не*

можна добиватися повернення Росії до будь-якої єдиної ідеології, тому що єдина ідеологія рано чи пізно призведе Росію до фашизму»

3

«На вас напали дегенерати, які заплутались у власних міфах»

Владімір Буковський

Слід зазначити, що префронтальна кора головного мозку забезпечує планування складної когнітивної поведінки, проявів особистості, ухвалення рішень і регулювання соціальної поведінки. Якись сторонні імпульси можуть порушити нормальну діяльність мозку, викликаючи неспровоковану агресію. В результаті система філософсько-філологічних понять – мораль, культура, людяність, ніжність, любов, ксенофобія, емпатія – не працює, залишається на маргінесі свідомості.

П'єр Бульє у своєму фантастичному романі «Планета мавп», що побачив світ 1963 року, змалював химерну цивілізацію мавп, які, захопивши світ людей, так і не спромоглися здійснити жодного оригінального винаходу. Упродовж тисячоліть вони навчилися лише МАВПУВАТИ те, що до них уже було винайдено. У своєму побуті мавпи використовували чужі технології, крали історію людей, оскільки власної історії соромились. Фабула роману різко нагадує нинішню ситуацію, коли сусідня держава (росія), вигадавши власну історію, з допомогою війська прагне оселитися там, де, начебто, «завжди були», і де їм, як мавпам на Сорорі, люди (українці) заважають стати «великими».

Автор популярного YouTube каналу з історії «Vox Veritatis» Віталій Мізерний дуже точно висловився про уявлення росіян щодо України: *«Для них Україна – це історична частина Росії. І вони абсолютно свідомо вважають, що повертають свої історичні території. Це те, що Путін озвучив, але це й те, що відповідає поняттям «глибинного русского народу». Вони вважають Україну частиною території Росії, яка була чи то сполонізована, чи то заавстрієзована – щось таке. Але вони чесно вважають, що це їхня територія. І побороти це практично неможливо».*

Справді. Коли переглядаєш Vox Veritatis та інші українські Youtube-канали, то помічаєш, що більшість російських відвідувачів демонструє брак логіки, розуму, інтелекту. Антиукраїнські, позбавлені здорового глузду інвективи тямніють перед ерудицією українських блогерів. Однак агресивний совок поразки не визнає. Гості хизуються огидним войовничим неввіглаством, пишануться своєю дурістю, погрожуючи натиснути ядерну кнопку. Всі їхні аргументи – це образи, лайка і погрози. Ці квасні Z-патріоти, виявляється, звільняють свою землю від нацизму, бо Україна – це Росія. Убогість думки вражаюча. Доказів для них не існує. Живуть в якомусь вигаданому світі. В СРСР? Оперують химерними стандартними тезами: «Прішли забрать свайо. Рускіє гібнут, чтобы бил мір»...

Мавпують свого диктатора, який 18 березня 2015 року нічтоже сумняшеса заявив: *«Ми всегда думали, что рускіє і українці – это адін народ, я так думаю і сейчас».* Не відають, що П'єтр Століпін, голова Ради Міністрів Російської імперії, якого в сучасній Росії дуже шанують, був протилежної думки. Так, своїм циркуляром від 20 січня 1910 року він зарахував український народ до іногородців, тобто юридично визнав, що українці не є росіянами.

Жертви кремлівського зомбоящика геть усе знають про підступну Америку і загниваючий Захід, про невдячну зрад-

ницю-Україну. Лікарі тут безсилі. Серйозні проблеми з самооцінкою. З них «велічє» лється з усіх дірок. Замість того, щоб слухати і мовчати, мовчати і слухати. Невмируща манія імперської величі й тупості зашкалює. З багатьма має бесідувати психіатр. Зоопсихологи ще довго намагатимуться пояснити дивовижний феномен – чому носії угрофінських генів вважають своїми «історичними землями» споконвічні слов'янські землі.

«Не нада нам в Європу! В Європу не пайдьом!» – нестямно волила 1 травня на Красній площі в Москві огрядна євроазійка. Інша агресивно переконувала журналіста, що «інтернет нам не нужен»... Не дивно, що в етері російського «Першого каналу» порядкують нащадки андрофагів, які вже відкрито виголошують фашистські наративи щодо українців. «Я дуже невисокої думки про українців, – заявив член команди диктатора Путіна пропагандист Александр Артамонов. – Я не бачу, щоб вони повставали і щось таке робили. У мене до них ставлення набагато нижче, ніж до росіян... Я наполягатиму на тому, що ці люди другого сорту».

Пояснення цій бруталній інвективі можна знайти в книзі «Росія в 1839 році маркіза Астольфа де Кюстена»: «У серці російського народу вирує сильна, невагомна пристрасть до завоювань – одна з тих пристрастей, що виростають лише в душі пригноблених і харчуються лише всенародною бідю. Нація ця, загарбницька від природи, жадібна від перенесених поневірянь, принизливим підкоренням у себе вдома задалегідь спокутує свою мрію про тиранічну владу над іншими народами; очікування слави та багатств відволікає її від пережитого нею безчестя; уклінний раб мрії про світове панування, сподіваючись змити з себе габельне тавро відмовитися від будь-якої суспільної та особистої вільності».

Український письменник-фантаст і журналіст Ян Валетов зауважив, що Росія чудово існує у своїй ментальній недорозвиненості, що мешканцям не потрібні свободи, демократія, справедливість та мир. Їм зручно там, де вони зараз знаходяться – приблизно в кінці XIX – початку XX століття: не вибравшись з ментального кріпацтва, скуштувавши примітивної індустріалізації і вважаючи, що все на світі вирішує кількість гармат. Плюс, схильність до фашизму та монархії, як форми правління.

Ян Валетов має цілковиту рацію, стверджуючи, що «**Росія ніколи не стане іншою і ніколи не перетвориться на доброго сусіда.** Для кількох поколінь українців, щонайменше років на 75-100 вперед, Росія буде об'єктом недовіри, ненависті та джерелом небезпеки у всіх своїх проявах. Нам треба зникати до думки, що для виживання маємо створити мілітарне суспільство, яке готове будь-якої миті взяти в руки зброю і відбити удар. Змінюватися потрібно нам, інакше рано чи пізно людоджери до нас доберуться».

P. S. Як і в дитинстві, нас продовжує хвилювати питання: «Звідки ми взялися?» Якщо не брати під увагу версії створення гомо сапієнса з глини, то серйозного розгляду заслуговують «мавпяча версія» і версія про космічне походження. Остання має кілька варіантів, зокрема і варіант участі в нашій долі якогось Вищого Космічного Розуму. Чи будемо називати його Богом або якимось інакше, суттєвої ролі не грає.

Версія космічного або божественного походження людини поки що не може бути підкріплена ні логікою, ні науковими спостереженнями. Тому й звертаємось до інтуїції та підсвідомості. Можливо, у підсвідомості інша логіка, ніж у свідомості з оперативною пам'яттю. Тож цілком ймовірно, що осяяння людські – не що інше, як прориви підсвідомості у свідомість. Погодьмося, що ТАМ (у підсвідомості) таки

ЩОСЬ є. І воно ось-ось заявить про себе у повний голос. Наближення цього моменту ми починаємо вже майже фізично відчувати, дедалі частіше зіштовхуючись із незрозумілим і загадковим, що йде зсередини нас самих, що вносить хаос у наші звичні уявлення про простір і час. Ми починаємо здогадуватися, що живемо у надзвичайно складному самоорганізовувальному світі, пронизаному ще не відомими нам комунікаційними каналами, якими струмують потоки енергії та інформації, і що ми лише незначна частинка, яка зв'язана невидимими нитками в Загальній Гармонії Космосу.

Якщо гомо сапієнс виник у Всесвіті під впливом гармонії простору, то існувати міг би тільки за умови сумісності із Загальним Буттям – **виникнення в Системі не-сумісного з нею елемента неминуче закінчується його знищенням.**

А Росія – це яскраво виражений несумісний елемент нашої Реальності.

Колаж Бориса Михайлова

Підтвердженням цього резюме є застереження-порада від Сергія Кримського: «Шукати хороших росіян, намагатися перетворити і демократизувати Росію, – це не лише помилковий, а й шкідливий шлях. На жаль, співіснувати з росіянами світові доведеться ще дуже довго, російський етнос – молодий етнос. Єдиний вихід зі становища – це «наглядати» за ним, як наглядають за важкими дітьми. Слід постійно пам'ятати, що люди з непереформатованою негативною життєвою позицією є спільнотою психічно незрілих людей, дорослих недорослей (за визначенням ще одного видатного психолога Михайла Литвака). Які в даному разі «носять у кишені великі рогатки» з конвенційними та ядерними «кульками». Треба зробити все можливе, щоб відібрати у хуліганів їхню зброю. Для їхньої ж користі та безпеки. Для користі та безпеки у всьому світі» (Сергій Кримський).

Саме зараз має бути підтверджена здатність людського мозку думати про майбутнє і творити його.

Олег К. РОМАНЧУК